

JURAJ ČERVENÁK
VLÁDCE
VLKŮ

A dramatic illustration of a warrior with long, dark, matted hair and a beard, wearing a dark, tattered tunic. He is riding a large, dark, shaggy wolf. The warrior is holding a large, curved blade with a bloodied edge. The background is a dark, stormy sky with rain falling, and a bright light source behind the warrior creates a strong silhouette and highlights his features and the wolf's fur.

První kniha trilogie

ČERNOKNĚŽNÍK

Asi půl míle severovýchodně od nich ústila cesta zpod stromů na louku a odhalovala pozorovatelně průvod spěchajících ozbrojenců.

„Je jich jen něco přes padesát,“ procedil dragan přes špičaté zuby. „Krvaví psi je roznesou na kopytech. Nepomůže jim ani Rogan, ani ta čarodějnice.“

„To nám přece nevadí,“ zatvářil se čaroděj prohnane. „Budeme se držet pěkně vzadu a počkáme, až se navzájem pobijí. O tu strigu se v případě potřeby postarám sám. Tohle bylo naposledy, kdy jsem se nechal zaskočit jejími kouzly. Pojdme.“

Oba se otočili a sestoupili ze svahu. V husté bučině pod kopcem na ně čekalo zbývajících jedenáct členů družiny. Byli den ode dne netrpělivější, dlouhá cesta je unavovala a dráždila. Čaroděj v jejich tvářích viděl touhu po krvi a hlavně po kořisti.

„Dočkáte se,“ ujistil je. „Už brzy.“

Juraj Červenák

ČERNOKŇAŽNÍK: VLÁDCA VLKOV

Copyright © 2011 by Juraj Červenák

Epilogue © 2011 by Branislav Kovár

Translation © 2011 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2011 by Michal Ivan

For 3rdCzech Edition © 2011 by Václav Soukup – Wales

ISBN 978-80-86939-76-6

Juraj Červenák

ČERNOKNĚŽNÍK

Vládce vlků

Nakladatelství WALES
PRAHA
2011

Juraj Červenák v nakladatelství Wales

Cyklus Černokněžník:

Vládce vlků
Radhostův meč
Krvavý oheň
Válka s běsy

Cyklus Bobatýr:

Ocelové žezlo
Dračí carevna
Bílá věž

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.wales.cz>

PŘEDMLUVA

Příběhy o černokněžníkovi a jednom ironickém vlkovi

Přestože *Černokněžník: Vládce vlků* poprvé vyšel knižně roku 2003, myšlenka napsat „slovanskou fantasy“ se mi vylíhla v hlavě už někdy v první polovině devadesátých let. Stalo se tak hlavně pod vlivem Andrzeje Sapkowského, který sice příběhy o zaklínači Geraltovi umístil do imaginárního světa, vydatně je však okořenil prvky slovanských mýtů a útržky východoevropského folklóru. Také tu byli domácí průkopníci jako například Košičan Egon Niczky. To téma mě nakonec posedlo natolik, že jsem skoncoval i s načatou ságou o *Tollranderovi*, která čerpala hlavně z nordických mýtů. Vždyť proč dokola omílat příběhy o elfech, trpaslících, vikingských bojovnících a severských bozích, když se nabízela neprobádaná říše slovanských legend, běsů a hrdinů?

Následovala léta hledání. Nejen historické a mytologické fotografie (sehnat v té době něco o slovanském bájesloví byl téměř nadlidský úkol), ale i samotných hrdinů. Rogan byl původně pirát z ostrova Rujana, pak družiník jakéhosi fiktivního ruského

knížete, až se nakonec z mé záliby v temnějších odstínech fantasy vyklubal čaroděj. A ne ledajaký, ale polobůh a polodémon, sloužící obávanému Černobohovi. Samozřejmě každý Holmes potřebuje svého Watsona, a tak se po Roganově boku objevil Goryvlad. V první verzi had, jehož černokněžník nosil v brašně u boku (ten však byl málo mobilní), potom krkavec (ten naopak příliš) a nakonec vlk. Ten byl tak akorát.

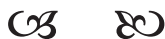
Rogan, stejně jako někteří další mí hrdinové, vycházel inspiračně především z pistolníka Clinta Eastwooda z westernové trilogie Sergia Leoneho. Jen místo koltu používal luk, místo klobouku mu tvář stínila kápě a nelovil za odměnu mexické desperáty, ale avarské vyvrhele. První krátká povídka, v níž vystupoval, se dokonce neskrývaně jmenovala *Pro hrst stříbrňáků* (nakonec se z ní stal základ pro podobně nazvanou druhou kapitolu románu). K takové tajemné a pochmurné postavě s pohnutou minulostí se samozřejmě výborně hodil Goryvlad se svým ironickým nadhledem. Dokonce tak moc, že si čtenáři toho prohnaného blecháče oblíbili víc než Rogana. Dá se říct, že se mi jako autorovi trochu vymkl zpod kontroly – ale vždycky je fajn, když postava ožije vlastním životem. Jeho „glosování“ mi pomohlo odlehčit fantasy patos, který v takto postaveném příběhu samozřejmě nesmí chybět. Tyto dva prvky jsem se snažil skloubit, a to je možná jeden z důvodů, proč si Rogan a Goryvlad poměrně rychle získali přízeň čtenářů.

Roku 1997 začali Ivan Aľakša a Martin Králik vydávat první slovenský sci-fi/fantasy/hororový magazín Fantázia. Na jeho stránkách dostaly prostor první Roganovy příběhy. Povídky se zpočátku odehrávaly v imaginárním, pseudoslovanském světě, do něhož zapadala i novela *Na píd' chlap, na loket brada* s hrdinou Valgorem. Potřeba nasměrovat Roganovy a Goryvladovy kroky do skutečného historického světa vyvstala až s románem. Mé znalosti historie a slovan-ských reálií se postupně prohlubovaly a rozhodl jsem se je využít. Právě zde se zrodila má vášeň pro umísťování fiktivních příběhů do reálného prostředí a konkrétních dějepisných souvislostí.

Román *Vládce vlků* vznikl zhruba od roku 2000. Mezitím se povídky o Roganovi objevily v časopisech *Ikarie* a *Pevnost*. Novela *Krvavý oheň, bílý oheň* mi přinesla vítězství v soutěži *O nejlepší fantasy*, pořádané Martinem Schusterem a Egonem Čiernym. Právě Egon uvažoval o publikování románu ve svém nakladatelství Poutník, ale prvotní úmysly se z různých důvodů postupně rozplynuly v bezvětrí.

Mezitím jsem však už spolupracoval s redaktorem a překladatelem Robertem Pilchem, jehož Brokilon vydal mé romány o Conanovi. Jeho zásluhou *Vládce vlků* vyšel v českém překladu pod značkou nakladatelství Wales. Kniha pro mne také znamenala začátek spolupráce s Michalem Ivanem. *Černokněžník* byl jeho úplně první knižní obálkou a rozhodně to byl vydařený debut – Michal se postupně vypracoval v jednoho z nejlepších sci-fi/fantasy výtvarníků. Ostatně, obálka tohoto nového vydání o tom jasně vypovídá.

Čtenáři se rychle „chytili“. Hrdinská fantasy spojená s našimi vlastními kořeny v té době na česko-slovenském trhu scházela a *Černokněžník* ukázal, jak výrazný byl hlad po této tématice. Následovaly další dva díly, *Radhostův meč* a *Krvavý oheň*. Roganovi se z komerčního hlediska dařilo čím dál lépe. Po několika dotiscích a opakovaných vydáních dosáhl v rámci domácí žánrové tvorby nadprůměrných prodejů. Dnes je české vydání „čtyřdílné trilogie“ (ke třem románům patří ještě sbírka povídek) prakticky vyprodáno.

Příběhy o Roganovi a Goryvladovi ušly kus cesty. I když jsem mezitím napsal několik knih s jinými hrdiny (trilogii *Bohatýr*, dvoudílného *Bivoje*, *Sekeru z bronzu*, *rouno ze zlata...*), „Rogy a Gorja“ jsou pořád základním kamenem mé tvorby. Jsou to zkrátka staří kamarádi – začínali jsme společně, bok po boku, a táhneme to spolu dodnes. Série *Černokněžník* možná mezitím

trochu zestárla, ale od dějově propracovanějších novějších knih ji odlišuje určitá „mladická dravost“, dynamika a atmosféra. Ty jsem se snažil zachovat, nebo dokonce posílit i v nové verzi.

Tohle přepracované vydání *Vládce vlků* je (proč to zastírat?) proti původnímu vydání o něco zkrácené. Důvodem je právě zmíněná dynamika textu. Dnes už je můj styl stručnější a údernější, snažím se neutápět ve zbytečných popisech, přívlastcích, nadutých fantasy přirovnáních a podobně. V tom tkví rozdíl mezi původním a novým *Černokněžníkem*. Z románu se nic zásadního neztratilo, do koše putoval jen zmíněný literární plevel. Akční scény už možná nejsou tak krvavé jako předtím, ale zato jsou napínavější (samozřejmě, fanoušci mé starší tvorby svou porci useknutých hlav a vyvržených vnitřností dostanou – jen už se jimi nebudou těžkopádně brodit, ale hladce po nich klouzat směrem k finále). Pokud tedy čtenáři už původní verzi románu četli „jedním dechem“, tentokrát je potřeba připravit se na skutečně divokou jízdu.

Druhým, zásadnějším rozdílem je to, že dnes jsou mé znalosti historie a slovanské mytologie podstatně rozsáhlejší než před deseti lety, kdy jsem na románu začal pracovat. Všechny tyto poznatky jsem do nové verze vložil. Jak postřehnete i z odborného dodatku, *Vládce vlků* je sice fantasy román, ale pevně ukotvený v historických základech.

Nu a výrazný rozdíl najdete také v dialozích. V přepracované verzi znějí repliky přirozeněji a absentují i výraznější „výkyvy v charakterech postav“. Zkrátka a dobře, upravil jsem Černokněžníka tak, aby v něm byl znát můj autorský vývoj za uplynulou dekádu. Je to pořád tentýž příběh, má stejnou strukturu, stejné postavy, ale je napsaný lépe. Pevně věřím, že to ocení noví i ti „zasloužilí“ fanoušci Roganových a Goryvladových dobrodružství.

Đuro Červenák,
30. října 2009, Košice

*Mnoho válek vedl Karel Veliký,
avšak největší byla ta s Avary.
Lité boje trvaly osm let. Nakonec se Frankové
tak obohatili ukořistěným avarským zlatem
a stříbrem, že si to lidská mysl ani nedokáže představit.*

ze zápisků Einharda (770–840),
sekretáře, rádce a životopisce Karla Velikého

KAPITOLA PRVNÍ

Noční lovec

Když se o půlnoci rozštěkali psi, Ožeg byl okamžitě na nohou.

Jako skoro vždy spal jen tak na půl oka, takže ze spánku vskočil přímo do stavu úplné bdělosti. Dlouhá léta života v pohraničních lesích ho naučila ostražitosti.

Borko a Tesák běsnili. Kdepak, tohle nebyla odpověď na hlas vlka odněkud z hlubin lesa ani vyhrožování veverkám nebo kunám na stromech kolem statku. Zlostný štěkot mohl znamenat jediné – bezprostřední nebezpečí.

„Ožegu?“ Duha se posadila na posteli a mžourala do přítmi.
„Co se to...“

Rázné gesto ji umlčelo. Schoulila se pod medvědí houni a vystrašeně sledovala, jak si muž kleká k ohništi uprostřed místnosti. Přihodil na ně hrst smrkových větviček a několikrát foukl do

uhlíků. Vyskočily plameny a na stěnách zatančily stíny. Pětiletá Ljubka vystrčila hlavu zpod příkrývky. V závěsné kolébce se rozplakal Vyško. Duha vyskočila z postele, vzala nemluvně do náruče a přitiskla si ho k obnaženým prsům.

Psi štěkali čím dál zuřivěji. Z ohrady za domem se ozývalo vystrašené bečení ovcí. Ožeg vytrhl z polena u ohniště širočinu a vykročil ke dveřím.

Hlasy psů se zlomily do bolestného skučení.

Ožeg chraplavě zaklel, odsunul závoru a trhnutím otevřel dveře. Poryv chladného vzduchu rozkmital plameny. Muž přeskočil zmítající se světelnou skvrnu před prahem a rozběhl se doleva, k ohradě s ovcemi.

„Borko!“ zakřičel. „Tesáku!“

Ke košáru mu scházely asi tři sáhy, když o něco zakopl. Tak tak, že nespadol.

„Tesáku?“ sklonil se k tmavé hromádce a natáhl ruku tam, kde tušil psí hlavu.

Nahmatal jen lepkavý pahýl krku.

Okamžitě pochopil, že se trestuhodně zmýlil. Po čerstvém skopovém nezatoužil medvěd ani rys; žádné divoké zvíře. Tesákovu hlavu bezpochyby oddělila ostrá čepel. Ožeg vyděšeně vzhlédl a pevněji sevřel sekeru.

„Kelgaaar!“

Divoké ječení se mu zarylo až do morku kostí. Vyskočil a bleskově se otočil.

Na dvoře zabubnovala cválající kopyta. Temnota vyplivla černou siluetu jezdce; v pozvednuté ruce se zaleskla ocel.

Ožeg se neohrabaně pokusil vykrýt úder sekerou. Zakřivená, jednostranně broušená čepel však srazila širočinu stranou, zasáhla Ožega do čela, sklouzla po spánku a usekla mu polovinu pravého ucha. Pronikavá bolest a teplo tryskající krve byly to poslední, co ještě jakž takž vnímal. Spadol jako podřátý, zatímco se rachot kopyt a zlovonný smích vzdalovaly směrem k domu.

Ljubka s hlasitým vzlykáním vyskočila zpod přikrývky, přecupitala bosýma nohama po podlaze z udusané hlíny a rychle se vyškrábala do postele k matce. Rozechvěle se k sobě přitiskly a bez dechu třeštily oči na dokořán otevřené dveře.

Dusot kopyt ztichl na zápraží. Zacinkal postroj, někdo s dupnutím seskočil na dvůr. Z černého obdélníku dveří se vynořila postava ve vlčím plášti, suknicí z hrubého plátna a špičaté čepici s vyhrnutými kožešinovými okraji. Ze špičky šavle ve skloněné ruce skanula rubínová slza.

Duha se schoulila do klubíčka a pevně k sobě přivinula děti. Dobře věděla, co je nezvaný host zač. Černé vlasy, dlouhatánské kníry, výrazné lící kosti, široká čelist a podsaditá, avšak houževnatá postava. Avar.

Muž opatrně překročil práh a pozorně se rozhlédl po místnosti. Nakonec se jeho úzké, jakoby neustále kruté přimhouřené oči zastavily na Duze.

Chvíli si ji zvědavě prohlížel, pak se ohlédl a něco zakřičel do tmy. Místo odpovědi se ozvalo zlověstné chechtání a blížící se kroky.

Avar se otočil zpátky a významně se ušklíbl. Duze jako by ucpala hrdlo velká boule. Když si muž sundal z hlavy kalpak a zamířil k lůžku, věděla, co bude následovat.

Probral se skoro okamžitě, i když měl dojem, že ho temné proudy bezvědomí unášely prázdnotou snad celou věčnost. Ostrá, mozek ochromující bolest ho vrátila do skutečnosti. Chvíli se nedokázal soustředit na nic jiného – pravou stranu obličeje měl jako v ohni. Pak jím ale proniklo vědomí toho, co se stalo. Bylo to jako bodnutí ledovým střepelem.

I když měl zbytky pravého ucha ulepené krví, nejdříve začal vnímat zvuky. Opodál dva hlasy překřikovaly klapání drobných kopyt a vyplašené bečení každou chvílí zanikalo v bublavém chrčení. *Podřezávají mé ovce*, blesklo Ožegovi hlavou. Slovům útočníků nerozuměl, ale tu krákavou řeč bezpečně poznal. Takhle mluvili *krkavci* z jižních rovin. Prašivé plemeno.

Když se opatrně obrátil na druhý bok, zřetelněji k němu dolehly zvuky z domu. Udýchaný nářek Ljubky a Vyška přehlušovaly přerývané výkřiky Duhy, v pravidelném rytmu doprovázené hlasitým mužským hekáním. Ožeg věděl, co to znamená. Vzkypěla v něm krev.

„Duho!“ zachraptěl a pokusil se vstát.

To byla chyba.

Jeden z mužů v ohradě varovně vykřikl a svižně přeskočil plot. Ožeg se už už zvedal do kleku, když ho surový kopanec srazil zpátky do bláta. S vyraženým dechem se zkroutil v mazlavé břečce. Avar se k němu sklonil, něco zavrčel a popadl ho za vlasy. V dlani svíral nůž upatlaný ovčí krví. Ožeg v duchu požádal předky, aby mezi sebe přijali jeho duši.

Cosi zabzučelo vzduchem. Avar, který zůstal v ohradě, přidušeně zasténal a plácl sebou do bláta promíchaného s ovčím hnojem.

Muž svírající Ožega zaváhal, ohlédl se a zavolal na svého druha. Odpovědí mu bylo jen bečení ovčí.

Avar pustil Ožega, otočil se ke srubu a zprudka se nadechl. Místo varovného výkřiku však zazněl jen ohavný chropot.

Ožeg, kolena a dlaně zabořené v bahně, vrhl pohled přes rameno. Za Avarem se tyčil uhlově černý stín – jednou rukou pevně svíral oběť, druhou jí neúprosně nořil pod ucho dlouhý nůž. Rázný tah čepelí rozřízl Avarovo hrdlo nad ohryzkiem skoro až k druhému uchu. Na Ožega přšel horký černý déšť.

„Bohové...“ Po čtyřech se snažil uniknout přízraku. Avarovo tělo mlasklo do bláta. Vzápětí se kolem Ožega mihnul pár rychlých nohou a odřízl mu únikovou cestu.

Vzhlédl a vytřeštil oči.

„Ticho.“ Hlas neznámého byl až nepřírozeně klidný. Ožeg ztuhl a zatajil dech. Muž zastrčil dýku do pochvy na pravém boku.

„Kolik jich tam je?“ kývl k dřevěnici.

Ožeg zavrtěl hlavou na znamení, že neví. Pochopil, že mu cizinec nechce ublížit, stejně ale nedokázal přemoci třesavku.

„Hm. Ne že by na tom záleželo.“ Neznámý se chopil luku, jehož tětíva mu do této chvíle křížila hrud. „O jednu mrtvolu víc nebo míň...“ Sáhl si nad pravé rameno a vytáhl tři šípy. „Jestli je ti život milý,“ přiložil jeden z nich k tětívě, „nepřibližuj se k domu.“

Ožeg se v duchu zapřísahal, že nic tak hloupého rozhodně neudělá. Temný muž sevřel zbylé dvě střely mezi zuby a vykročil ke srubu.

„U Tengriho kostí... Držte ji! Už budu...“

Když zlomili její počáteční odpor, Duha odevzdaně ochabla. Teď však podle Avarových zrychlujících se pohybů pochopila, že se blíží vyvrcholení. Představa, jak jí lůno zaplavuje proklaté avarské semeno, jí vyhnala z hrdla zhnusený výkřik. Znovu se vzepjala a pokusila se trýznitelům vyškubnout. Marně. Dva ničemové jí sevřeli kotníky jako v kovářských kleštích, třetí, klečící na lůžku za ní, jí vši silou svíral ruce. Čtvrtý do ní surově vnikal.

„No tak...“ zachroptěl a slina z jeho úst ukápla na Dužina chvějící se ňadra. „Už skoro jsem... Dupněte tomu vřísklounovi na lebku!“

Vyško ležel na podlaze u postele. Když ho vůdce útočnicků bezohledně vytrhl matce a odhodil stranou, chlapečka zachránila houně, do níž byl zavinutý. Jeho pláč se Duze zařezával do mozku. I Ljubka naříkala z plných plic, schoulená v koutě paloty, kam ji odmrštil Avarův úder.

Zloduch, který držel ženinu levou nohu, se pokusil splnit velitělvův rozkaz a dupl do podlahy, jenže nemluvně leželo mimo jeho dosah. Náčelník za hlasitého povzbuzování svých druhů párkrát tvrdě přirazil, zvedl se na natažených rukou, zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydralo chrčivé zasténání. Duha pocítila jeho horké vyvrcholení. Zvedl se jí žaludek.

Komnatou něco syklo. Zlostně, úsečně, jako když kapka vody stříkne na rozpálený kámen.

Všechno se zastavilo. Duha otevřela oči. Z Avarových úst, ještě rozevřených ve vzdechu vrcholné rozkoše, trčel hrot šípu. Na její ňadra a obličej se vyvalila krev. Lotr ochabl, lokty se mu podlomily, hlava se šípem v zátylku bezvládně klesla. Duha na poslední chvíli uhnula. Ostrá špička střely jí škrábla do ucha.

Muž, který jednou rukou držel Duhu za kotník a druhou už se připravoval, že kumpána vystřídá mezi jejími stehny, se překvapeně otočil. Šíp mu proklál srdce a mrštil jím o pelest postele. Svalil se na zem jako pytel otrub. Zemřel potupně, s úžasem v obličejí a ochabujícím údem v dlani.

Klečící Avar za Duhou se nadzvedl a sáhl po meči. Víc už toho nestihl. Třetí šíp ho zasáhl do oka, prošel mozkem i lebkou a v záklonu ho přišpendlil ke stěně. Ruce mu bezvládně klesly; krev crčela po tváři a z ochablé brady stékala na prsa.

„Čubčí synu!“

Poslední Avar – ten, který zkoušel dupnout na Vyška – tasil meč a odhodlaně se otočil čelem ke vchodu.

Přede dveřmi se převalovala neproniknutelná, jednodolitá tma.

Vyško a Ljubka se zajíkali pláčem.

„Slyšíš, zbabělče?! Ukaž se!“

Temnota na zápraží se pohnula. Jako z hladiny smolného jezera se z ní vynořila vysoká tmavá postava a rázně kráčela ke dveřím. Světlo po ní stoupalo jen pozvolna a podrobnosti mužova zevnějšku odhalovalo postupně, jakoby neochotně. Vysoké holínky, pokryté vrstvou prachu a bláta. Podkasané kalhoty, na

vnitřní straně stehen už značně ošoupané. Kožený kabátec s našitou kápí a krátkými rukávy, přepásaný dvěma řemeny.

Na opasku visela masivní dýka a sax, středně dlouhý francký meč se širokou čepelí. Druhý řemen muži křížoval hrud' a držel na zádech toulec plný šípů. Prostý vzhled narušovaly jen bronzové cvoky na chráničích předloktí a náhrdelník z bazilišcích tesáků. Rozcuchané černé vlasy lemovaly opálený obličej. Byl úzký, dravčí, s kůží jakoby přilepenou k lebce.

Avar ucítil, jak mu po zádech běhá mráz. Nezpůsobil ho však pohled na mužův vlčí obličej. Vlasy se mu zježily, když pohlédl neznámému do očí. Byly černé jako jeskyně a dívaly se pohledem člověka, který už tolikrát hleděl Smrti do tváře, že vždycky, když k tomu znovu došlo, byla to ona, kdo sklopil zrak jako první.

Dlouhán překročil práh. Šíp klouzal dozadu k pěsti svírající dřík luku, až se hrot téměř dotkl ukazováku. Opeření střely se rozcuchalo o strniště na mužově tváři. Zbraň tichounce zavržala.

Avar sevřel zakřivený meč v obou dlaních.

„Vím, co jsi zač,“ zavrčel lámanou řečí Slovanů. „Zákeřná krysa, která zabíjí zezadu. Proč to nezkusíš s tím železem, co ti visí u boku?“

Střelec se nehýbal. Zdálo se, že váhá, i když šíp namířený na zloduchovo srdce se ani nezachvěl. Duha ze sebe odvalila mrtvolu, vrhla se na zem k Vyškovi a tišila ho v náruči.

Lučištník nespouštěl pohled z muže s mečem. Zpod vlasů na Avarově čele skanula kapka potu; v ohnivém světle se zatřpytila jako kousek jantaru.

„No tak,“ vyzval Avar neznámého znovu, přestože už neměl v hlase tolik jistoty. „Nasral sis do kalhot? Bojuj se mnou jako chlap!“

Jedinou změnou v cizincově obličejí bylo, že nepatrně zúžil oči. „Nenapadá mě jediný důvod proč,“ řekl a sklonil luk.

Ale jen o palec.

Tětiva zadrnčela.

Ožeg uslyšel zaskučení a pád těla. Přikradl se ke dveřím a opatrně nahlédl dovnitř.

Duha seděla na podlaze u lůžka s tváří obrácenou ke stěně. Jednou rukou chovala Vyška, druhou k sobě tiskla Ljubku. Vše- možně se snažila holčičce zabránit v tom, aby se podívala do místnosti.

Krok od ohniště ležel Avar se šípem v břiše, zatínal nehty do země a patami šoupal po udusané hlíně. Dlouhán se k němu sklonil, popadl ho za nohu a jako raněné zvíře jej táhl ke dveřím.

Ožeg se mu rychle klidil z cesty. Raněný skučel jako zmlácený pes a nechával za sebou krvavou šmouhu. Střelec ho vyvlekl na dvůr a dřep si k němu jako obrovský mrchožrout, který se chystá hodovat, i když oběť ještě nevydechla naposledy.

„S tím šípem ve střevech tady můžeš chcípát až do rána, krkav- če. Řekni mi, kde najdu Burguta, a já to zkrátím.“

Vzduchem se šířil pach výkalů, uvolněných ochablými vnitř- nostmi.

„Doraz... mě...“ chrčel Avar.

„Kde jsou Krvaví psi?“ přitáhl si černovlasý jeho zpcenou tvář ke své. „Vím, že k nim patříte. Jeli jste na severovýchod, abyste se přidali k ostatním. Je to tak? Kde se skrývají?“

Raněnému z koutku úst vytékaly sliny smíchané s krví a žalu- dečními šťávami.

„Mluv!“ zatřásl s ním lukostřelec.

„Kirt...“ praskaly na Avarových rtech slizké bubliny.

„Kirt? Co to znamená?“

„Svatyně... Útočiště...“

„Kde? Slyšíš?“

Avar se pokusil na muže plivnout, ale hlen mu stekl po tváři. „Nikdy ho nenajdeš... Jen vyvolení...“

Dlouhán sevřel v dlani šíp, trčící z Avarova břicha. Pomalu s ním zakroutil. Ožeg sebou škulbl, jako by to byl on, komu se střeva namotávají na železný hrot. Raněný zavyl a ve tváři se mu pot smísil se slzami.

„Jak se tam dostanu?“ vrčel černovlasý. „Mluv, nebo přísahám při Perunovi, že tahle bolest,“ ještě jednou otočil šípem, „je ničím proti té, kterou ti způsobím. Řekni, kde je to místo, a já ti dopřeju rychlou smrt.“

Avar se trásl jako v zimnici, slíntal a po kalhotách se mu šířil mokrý flek.

„Neznám cestu...“ vyrazil ze sebe. „Jen jeden z nás... Umar... On věděl... ale teď je mrtvý...“ Avar se pokusil zasmát, ale byl z toho jen záchvat kašle.

Střelec zaklel, prudce otočil šíp v ráně a vrazil ho hrotem do hrudního koše. Raněný ztichl, hlava mu klesla, na ústa vyrazila rudá pěna.

Černovlasý pustil šíp a vytáhl dýku. Dlouhá čepel se hladce ponořila mrtvole do krku. Avarovy nohy se zatřáslly v poslední křeči. Dlouhán s bezvýrazným obličejem zvětšoval ránu – krájel hrdlo jako bochník chleba, dokud ostří nezaskřípalo o páteř. Ožeg se rychle otočil. Tiskl si ruku k ústům, ale když uslyšel praskání lámaných krčních obratlů, vzdaly to nervy i žaludek. Rychle odběhl do tmy.

Ještě klečel a rozechvěle si otíral zvratky z vousů, když mu na rameni spočinula zakrvácená dlaň. Polekaně se otočil a dopadl na zadek.

„Našpicuj uši a dobře si zapamatuj každé slovo,“ naklonil se k němu dlouhán. „Hlavy vezmu s sebou. Těla bez nich nejsou tak nebezpečná, ale raději je pohřbi hodně hluboko. Každému z nich probodni srdce dubovým kulem. Ruce jim svaž za zády řemenem ze surové kůže a usekni chodidla. Při jistotu zaval každou mrtvolu těžkým balvanem. Rozuměl jsi?“

Ožeg trhaně přikývl. „Mohl... bych je spálit...“

Černoodětec zavrtěl hlavou. „To nedělej. Oheň jen rychleji uvolní z těla zlé síly. Chceš, aby se jejich duchové toulali po okolních lesích? Tak vidíš. Mrtví musejí do hlíny, rozložit se v hlubokém hrobě.“

Ve srubu se šíp, který jednomu z Avarů přibil hlavu ke stěně, znenadání zlomil a mrtvola se svalila na lůžko. Duha vyjekla a děti se znovu rozplakaly.

KAPITOLA DRUHÁ

Pro kousek stříbra

Šest hlav se houpalo v rytmu koňských kroků a naráželo do jezdcových nohou. Tenké řemeny, za něž byly přivázané k sedlové hrušce, měly protažené mezi rty a dírami pod bradami, takže při každém pohybu v jednotném rytmu otevíraly ústa. Vypadalo to, jako když se sbor němých pokouší zpívat.

Za vraníkem poslušně kráčel půltucet dalších koní. Muž na černém hřebci se hrbil v sedle, vysoká šlachovitá postava se svěšenou hlavou a kápí staženou do obličeje. Zdálo se, že usnul, ale když kůň hlasitě zafrkal, jezdec čile vzhlédl a narovnal se.

Cesta mířila k lidským obydlím.

Nevelká osada vyrostla kolem zájezdního hostince, solidní roubené budovy s vyřezávanými okenicemi. Vysoká slaměná střecha na jedné straně výrazně přečnívala; sloupy, které ji podpíraly, byly vytesány do podoby lidských i démonických postav,

většinou s několika tvářemi. Rohy domu zdobily býcí lebky, což prozrazovalo, že jsou základy stavby posvěceny krvavou žertvou. Ta hostinci zajišťovala ochranu samotného Peruna a spolehlivě odháněla lesní běsy.

Ze zadu byl k hospodě přistavěn přístřešek pro koně. Před ním seděl na špalku znuděný čeledín v hrubé plátěné haleně, ne starší než šestnáct let. Jedním hrotem dřevěných vidlí opřených o rameno něco čmáral do bláta před sebou. Když zaslechl dusot kopyt, lhostejně vzhlédl. Vzápětí spatřil náklad u cizincova sedla a vyskočil jako nakopnutý. Vidle mlaskly do bláta.

„Co... co...“ vykoktal. Zdálo se mu, že hlavy visící bradou vzhůru zírají přímo na něj. Vystrašeně ucouvl a narazil zády do sloupu podpírajícího střechu. „Ech... co pro tebe můžu udělat, blahorodí?“ vyrazil ze sebe konečně.

Jezdec měl meč, což znamenalo, že to není obyčejný tulák. V těchto končinách byly běžnými zbraněmi sekera, oštěp, luk a šíp. K tomu, kdo vlastnil meč, bylo nutné chovat se jako ke knížeti.

Jemné zatažení za uzdu zastavilo vraníka a ostatní koně se poslušně přizpůsobili.

„Zkus hádat,“ ozvalo se zpod kápě.

Čeledín se nuceně usmál. „Odpusť mi, blahorodí. Hned ustájím tvé koně, odsedlám je a důkladně všechny vytřu, napojím a nakrmím.“

Muž sesedl a poplácal hřebce po šiji. „O černého se postarej obzvlášť dobře. Dej mu oves a seno. Čerstvé, žádné plesnivé zbytky z loňska. Odsedlávat ho nemusíš, nezdržím se dlouho.“

Zdálo se, že sluha konečně našel pevnou půdu pod nohama. „Jak poroučíš, blahorodí. Jsem Srpoš. Vítej *U kněžny Drago-ljuby*.“

„Mhm.“ Stín pod kápí zůstával neproniknutelný. „Podle názvu soudím, že to tady vlastní gnóm.“

„Přesně tak, blahorodí. Ctihodný Zdravko z rodu Miletičů!“

Čeledín nadmul hrud' – zjevně existoval důvod, proč by měl být člověk hrdý na to, že u jmenovaného slouží.

„A ten Zdravko – je bohatý?“

„Bohatý?“ Srpoš se rozhlédl a ztlumil hlas. „To je slabé slovo, blahorodí. Chceš mu navrhnout obchod?“

„Něco takového.“ Jezdci sice nebylo vidět do obličeje, ale Srpoš si byl jistý, že se právě teď prohnaně ušklíbl.

„Nabízíš vskutku zvláštní zboží, blahorodí,“ osmělil se čeledín poznamenat, když cizinec sundal ze sedla svazek hlav. „Vynášíš to?“

Muž se k němu otočil. Srpoš své směřlosti okamžitě zalitoval, o krok ucouvl a viditelně zbledl. Když však neznámý rozevřel pěst, zaleskla se mu v dlani stříbrná mince. Zdobil ji hrdý, vavřínem ověncený profil krále Karla Velikého, ničitele avarské říše.

„O zisk zase tolik nejde, přáteli. Důležité je, aby ti živobytí přinášelo radost.“

„To tedy ne,“ zavrtěl Zdravko Miletič hlavou, nepřiměřeně velkou k drobnému, sotva šest pídí vysokému tělu. Zdobily ji typicky rudé gnómské vlasy, upravené do divoce naježeného účesu. „Nevyplácím odměny za hlavy lupičů a štvanců. Ani avarských, ani bulharských, ani žádných jiných.“

„Copak ti ta sebranka okrádáním pocestných na téhle trase nekazí obchod?“ zeptal se dlouhán.

„Kazí, a hodně,“ připustil gnóm. „Ale uznej sám, že nemůžu platit za každou uříznutou palici, kterou mi sem někdo dotáhne. Za chvíli by sem začali lézt samotní lupiči, nabízeli by mi hlavy svých obětí a dušovali se, že jsou to zabítí lotři. Takže z toho nic nebude, cizinče. Jestli si chceš vydělat, vystopuj a zabij lidožravého démona, který se motá kolem. Za něj jsem slíbil celou stříbrnou hřivnu. Ale tohle,“ znovu přelétl pohledem půltucet

krvavých trofejí, vyrovnaných na stole před ním, „můžeš akorát hodit do žumpy za hospodou.“

„Nehodím,“ odvětil neznámý klidně. „Nechceš zaplatit, nevádí. Něco ale pro mě uděláš. Přikážeš čeledínům, aby každou hlavu probodli dvěma železnými hřeby, přímo přes oči. Pak je musejí zahrabat hluboko do země a zatížit kameny.“

Gnóm se ve stínu pod kápí marně snažil rozeznat cizincův obličej. „Proč bych to dělal?“

„Protože ty hlavy nepatřily obyčejným Avarům.“

„Co na nich bylo tak zvláštního?“

„Byli to Krvaví psi.“

Zdravkovi skoro vypadly oči na stůl. I robustní ozbrojenec, který stál za jeho křeslem a probodával černooděnce nedůvěřivým pohledem, protáhl už tak dost koňský obličej.

„Krvaví psi?“ polkl Zdravko naprázdno.

„Slyšel jsi o nich?“

„Existuje vůbec ucho, které ještě nezachytilo zvěst o prokletém veleknězi Jugurovi a jeho hrdlořezech?“

„Pravda,“ přikývla černá kápě. „Málokdo se v posledních letech nesetkal s jejich zlobou...“

„Jak se jmenovala ta jejich modla? Tengriho nezdárné dvojče, vládce záhrobí...“

„Kelgar.“

„Kelgar, ano. Kéž by mu uhnula kopyta.“ Zdravko sevřel v dlaních malou Perunovu sošku, která mu visela na kuřecí hrudi. „Nemýlíš se, cizinče? Opravdu tyhle hlavy nosili na krku Jugurovi přísluhovači?“

Dlouhán sundal ze zad plátěný vak, rozvázal ho a vysypal na stůl šest psích lebek. Všechny byly počmárané záhadnými černými znaky. Zdravko vyvalil oči.

„Zpátky k mé žádosti,“ opřel se černooděncem pěsti o stůl. „Možná víš, že Avaři své předky neuctívají jako my. Oni se mrtvých bojí. Věří, že někteří z nich po smrti vstávají z hrobů

a po nocích chodí živým pít krev. Víš taky, odkud se ta víra vzala?“

„Ne, ale ty očividně znáš odpověď.“

„Ten strach vzešel právě z čarodějnictví Kelgarových kněží. Avari tvrdí, že kdo jednou vstoupí do služeb temného boha, bude jeho otrokem navěky. Jugur se postaral, aby to platilo doslova. Každý z Krvavých psů už jako dítě prošel rituálem zasvěcení Kelgarovi. Obětovali koně a člověka, pila se jejich krev. Do duše vyvoleného Avara Jugur zasel kouzlo, které bojovníka i po smrti přinutí vrátit se na svět a dál sloužit veleknězi a strašlivé modle.“

Trpaslík vytrřestěnýma očima zíral na hlavy. Stály na desce stolu na hladce odříznutých pahýlech hrdel a očima bez lesku civěly do prázdna. Zdravkova ramena se pod vestou z kozlečí kůže viditelně chvěla.

„Chceš tím říct, že jestli ty hlavy nepohrbíme přesně podle tvé rady...“ Nedokončil, strach mu přiškrtl hlas v hrdle.

„Přesně tak. Jejich těla už spočívají v zemi daleko odtud. Samotné hlavy nejsou zase tak nebezpečné, ale není to nic příjemného, když začnou cvakat zuby a kvílíivými hlasy se dožadovat lidské krve...“

„Postaráme se o ně!“ vyhrkl Zdravko. „Přesně, jak jsi přikázal!“

„Dobře,“ narovnal se dlouhán. „Na znamení díky ti udělám dobrou cenu na koně.“

„Jaké koně?“

„Avarské. Půl tuctu skvělých zvířat z podunajských rovin. Výhodná koupě.“

„Nejsou očarovaní?“

„Ne. Za to ti ručím. Nepijí krev a nechroupají lidské kosti. Už jsem s nimi na cestě několik dní a nedělali žádné potíže.“

Miletič pomalu přikývl a stín strachu v jeho očích zaplašily jiskřičky, typické pro kupce větrícího dobrý obchod. „Co takhle hřivna za tři kusy?“ nadhodil.

„Zlatá?“

„Stříbrná. Ale poctivá, palec tlustá.“

„Není palec jako palec.“

„Podívej se tady na Ždana,“ ukázal Zdravko na strážce. „Vidíš ty pracky, ty prsty? Takové jsou to hřivny.“

„Stejně ti tři koně za jeden prut nedám. Nejsou to žádné chcíp-lotiny od pluhu. Avari jsou prašivá cháttra, ale v chovu koní se jim nikdo nevyrovná. Hřivna za kus.“

„Chacha! Nesnědl jsi v lesích divoké houby? Půl hřivny za kus. Víc nedám.“

„Dvě hřivny za tři koně, jinak je namouduši vezmu a prodám jinde. A řeči o tom, že musíš živit rodinu, na mě nezkoušej.“

Trpaslík se podrbal v bujaré ryšavé hřívě. Chvilí se mračil, ale pak se usmál jako šlechetnost sama. „Co takhle tři a půl prutu za všechny a k tomu štědré pohoštění zdarma? To je mé poslední slovo. Bereš?“

Dlouhán nabídku mlčky zvažoval. Nakonec zpod kápě zazněl odevzdaný povzdech. „Není nad proslulou slovanskou pohostinost. Dohodnuto.“

Zdravko spokojeně přikývl a pokynul k volnému místu u stolu. „Posaď se, lovče krkavců. Připijeme si na dobrý obchod. Ždane,“ oslovil ozbrojence s koňským obličejem a ukázal na hlavy, „odklid ten hnus. A řekni Srpošovi, ať jde do lesa vykopat jámu.“

Muž štitivě uchopil řemeny, na nichž byly zavěšené hlavy, a svižně opustil místnost.

„Tak, cizinče,“ otočil se gnóm k dlouhánovi, „řekneš mi konečně své jméno?“

Černooděnc se posadil a stáhl si kápi. „Jsem Rogan.“

Zdravko naklonil hlavu, jako by zaslechl vzdálené volání. „Rogan?“ přeměřil si tmavookého muže. „Snad ne Černý Rogan, Vojnomírův pobočník, později družiník nitravského Radomíra...“

„To bych mohl být já.“

„U bohů! Poutníci o tobě říkali, že jsi skolil víc krkavců než jakýkoli jiný lukostřelec, který se zúčastnil války s Avary.“

Dlouhán se ušklíbl. „Sám jsem to nepočítal. Jak by to mohli vědět oni?“

Zdravko se zachechtal a pozvedl vyřezávaný dřevěný korbel. „Na tvé zdraví, Černý.“

Rogan si vzal od obsluhující dívky roh se silným ječmenným pivem. „Na tvoje, Miletiči.“

Přestože byl Zdravko drobný a zdánlivě vetchý, v pití se mu jeho spolustolovník rovnat nemohl. Několika ráznými doušky vyprázdnil korbel, mohutně si odříhl a pokynul dívce, aby mu dolila.

„Možná mi do toho nic není,“ pokračoval, „ale co muže s tak skvělou pověstí a postavením přivádí do těchto odlehlých severských končin?“

Rogan si hřbetem dlaně otřel vousy. „Má pověst nestojí za nic a dobré postavení člověk ztratí rychleji, než ho získá. Štěstěna je vrtkává milenka.“

„Vrtkává milenka?“ vyprskl Zdravko. „Nevěrná poběhlice, když z knížecího pobočníka udělala tuláka, který se musí živit zabíjením štvanců. Vůbec nic jsi neukořistil? Avarské hrinky pryč přetékalý naloupeným bohatstvím.“

„To je pravda. Jenže dostat svůj podíl nebylo tak snadné. Dokud Vojnomír, Vlastibor a další knížata prolévali krev za francké zájmy, Karlovi nevadilo, že jeho spojenci vzývají jiné bohy. Když ale došlo na dělení avarského zlata a dobyté půdy, najednou měli nárok jen ti, kdo se sklonili před křížem.“

„Křesťanství!“ Zdravko se rychle chopil amuletu a políbil ho. „Víra slabochů a pomatenců. Slyšel jsem, že i Vojnomír té nákaze podlehl.“

„Musel, aby získal úrodnou půdu v Panonii, mezi Dunajem a Blatným jezerem. Na Karlův příkaz zničil všechny staré svatyně. Modly Peruna, Velese, Radhosta a dalších rozsekali a naházeli do Dunaje...“

„Hněv bohů na hlavu toho zaprodance!“ zvolal Zdravko pobouřeně.

„Co naděláš, to je politika.“

„Poli... co?“

„Ale nic. Takové divné slovo. Frankové se jím pořád ohánějí. V podstatě je to hra. Vládcové vzájemně jeden před druhým něco předstírají, ale ve skutečnosti jednají úplně jinak. Vojnomír taky. Tváří se jako velký křesťan, aby měl pokoj od Franků, ale ve skutečnosti dál obětuje starým bohům.“

„Aspoň že tak.“

„Co je ale dovoleno velmožům, není pro obyčejné družiníky. Ti, kdo se odmítli vzdát víry otců, upadli do nemilosti a byli okamžitě propuštěni z knížecích služeb. Vydali jsme se na východ a přidali se k Bulharům. Chán Krum přísahal, že raději zemře, než by se dal pokřtít. Dva roky jsem bojoval pod jeho velením, byl jsem u velké porážky Avarů za Tisou, ale taky jsem si kdovíjak nepřilepšil.“

„A co tě zaválo sem na sever?“

„Lov.“

Gnóm se pobaveně zachechtal. „Chápu. Nu, revír sis nevybral špatně. Na cestě od Nitravy k Hronu je vždycky dost práce pro luk a meč. Když tak nad tím uvažuju, hm, nechceš u mě pobýt delší dobu, Černý? Vždycky se vyplatí mít po ruce člověka, před kterým si ta havěť nadělá do kalhot.“

Rogan zavrtěl hlavou. „Nemůžu zůstat. Stopuju velkou kořist. Těch šest cválalo na severovýchod, aby se připojili k početnější skupině.“

„Víc Krvavých psů?“ zašátral trpaslík po amuletu. „Ochraňujte nás, bohové!“

„Tak, tak. Nechávejí za sebou jen spáleniště a zohavené mrtvolky. Velí jim Burgut...“

„Burgut?“ zeptal se Ždan, který se právě vrátil do šenku. „Slyšel jsem o něm. Krutý zabiják.“

„Krutý?“ zkřivil Rogan rty. „Nejkrutější ze všech. Náčelník Krvavých psů, Jugurova pravá ruka, prokletý čubčí syn. Viděl jsem ho zabíjet Slovary i Bulhary po tuctech.“

„Za Tisou?“ zeptal se Zdravko.

„Za Tisou. Na jaře jsme obklíčili Vukmar, sídelní hrink kapkana Sagutaje, poslední baštu chcípající avarské říše. Skoro měsíc jsme marně bušili do hradeb toho hadího hnízda. Avary chránila Jugurova černá kouzla. Pak se ale spojili slovanští a bulharští vědomci a zaklínači a v magickém souboji upekli velekněze na škvarek. Od toho okamžiku bylo hradiště odsouzeno k zániku. Burgut to věděl, a tak shromáždil Krvavé psy, vyrazil bránu z hrinku a prosekal se z obklíčení. Dohromady jich byly jen zhruba tři tucty, ale cestou se k nim přidali další uprchlíci. Probojovali se až k Dunaji a pak vyrazili podél Hronu na sever.“

„Nestraš. Jsme od Hronu, co by kamenem dohodil. Zjevně nás minuli jen o chlup. Netušíš, kam mají namířeno?“

„Slyšeli jste už o místě jménem Kirt?“

Zdravko zavrtěl hlavou a tázavě pohlédl na Ždana. I on tohle slovo slyšel poprvé.

„Měla by to být svatyně,“ dodal Rogan. „Podle všeho zasvěcená Kelgarovi. Těch šest tam mířilo taky. Něco mi říká, že avarští uprchlíci se tam budou stahovat jako mouchy na mříšinu.“

Zdravko a Ždan se mračili do svých pohárů.

„To jsou špatné zprávy, Černý,“ zabručel rusovlasý mužík. „Avaři jsou jako kobylinky. Když vydrancují povodí Hronu...“

Nedokončil. Venku se rozlehl křik – napůl bolestný, napůl zlostný. Na ochozu před vchodem zaduněla běžící chodidla a dveře se rozlétly dokořán. Do hostince vrávoravě vběhl mladík. Rogan okamžitě poznal Srpoše, čeledína ze stájí.

Byl celý od krve.

V polovině cesty ke stolu se raněnému podlomila kolena a svalil se na podlahu z prken. Ždan a Zdravko vyskočili a rozběhli se k němu.

„Přiveď žreče s ranhojičským náčiním!“ štěkl Zdravko na obsluhující dívku. „Srpoši! Co se stalo?“

Ždan pomohl Srpošovi vstát a sednout si na nejbližší lavici. Mladík měl ošklivě rozdrásané levé rameno a na hrdle se mu červenaly stopy ostrých zubů. Naštěstí nezasáhly tepnu, rána ale přesto vydatně krvácela. Těch pár hostů v šenku sledovalo celý výjev s pokleslými čelistmi.

„Byl to on...“ cedil Srpoš skrz zuby, zatnuté bolestí. „Ten prokletý skrček... Zničehonic na mě skočil ze střechy stáje... Musel ho přilákat smrad z těch hlav...“

Ždan zlostně zanadával. „Už mám toho zkurvence po krk! Do stanu ho! Přisahám při bozích, že tentokrát ho dostanu!“

Než ho stačili zadržet, rozhořčeně popadl štít a sekeru a rázně vykročil k východu. Od otevřených dveří ho dělily sotva tři kroky, když zavrzal ochoz a někdo se zastavil na prahu. Ždan jako by narazil do neviditelné zdi. Polekaně ucouvl. Rogan, který všemu přihlížel ze svého místa za stolem, pozvedl obočí.

Do paloty vkročila žena. Štíhlou, nezvykle vysokou postavu halil mužský oděv – povětšinou dobře vydělaná kůže, kvalitní plátno a pěkně tepané bronzové spony a přezky. Stříbrná spona jí držela na ramenou tmavý plášť.

Ačkoli byla o pár let mladší než Rogan – neměla za sebou více než pětadvacet zim – vypadalo to, jako by do místnosti vstoupil někdo starší; někdo vznešený a uznávaný.

Dlouhé zlatavé vlasy měla spletené do mnoha copánků. Tvář s pravidelnými rysy by se snad dala nazvat hezkou, kdyby ji nehyzdilo tetování. Obrazce neměly žádný určitý tvar, připomínaly cosi jako změť černého trní, plazící se zpod oděvu po krku až k plným rtům a koutkům šedých, uhrančivých očí. Na hrudi se jí blýskala lunice – stříbrný amulet ve tvaru měsíčního srpku s cípy zahnutými dolů.

Dlaň v kožené rukavici svírala zahnutý, jednostranně broušený meč. Četné zuby a škrábance na ostří svědčily o častém používání.

Po čepeli klouzaly tmavé kapičky.

Neznámá pichlavým pohledem přelétla po tvářích přítomných. Pak hodila na podlahu něco, co nejbližše stojícího Ždana přinutilo o krok ucouvnout.

„Mocní bohové,“ zachrčel.

Vypadalo to jako lidské dítě. Zhruba tříleté, úplně nahé. Hlava mělo hlubokým řezem téměř oddělenou od těla.

„Pobíhal vám tady rarach,“ promluvila žena a špičkou meče poodhrnula mrtvole rty. Uviděli ostré, silné tesáky. „Neuvěřitelně zákeřná potvora. Šplhá po stromech jako kočka, schovává se v korunách a skáče na zatoulané nešťastníky. K lidským obydlím se přibližuje jen málokdy, ale když ho donutí hlad... Nejraději má srdce a mozek.“

Zdravko odtrhl pohled od ohavného úlovku a zadíval se ženě do obličeje. Musel se nadechnout, aby nabral odvahy. „Koho... koho můžu přivítat v hostinci *U kněžny Dragoljuby*, vznešená paní?“

„Jsem Mirena. Někteří mi říkají Vosa.“

Ticho v hostinci se dalo krájet. Gnómovi chvíli trvalo, než zavřel ústa. „Znám to jméno, paní. Jsi vědma. Lovkyně běsů. Ten meč ve tvé ruce, to musí být Žihadlo.“

„Všechno pravda,“ přikývla.

„Buď nastokrát vítána v mém skromném hostinci. Prozraď mi, které božstvo sem nasměrovalo tvé kroky? Abych mu ještě dnes složil hojně oběti. Nedokázali jsme se té bestie zbavit už celé týdny...“

„Obětovat bohům není potřeba,“ odvětila. „Ale jestli jste za raracha vypsali odměnu...“

„Půl hřivny,“ nezaváhal Zdravko.

„Mně jsi nabízel celou,“ podotkl Rogan.

Cizinka věnovala černovlasému krátký, ale pronikavý pohled. Pak se znovu podívala na Zdravka. Stačilo jen tázavě pozvednout obočí a gnómův úsměv se změnil v křivý úšklebek.

„Celou stříbrnou,“ lhal obratně. „Teď jsem mluvil o polovině zlaté. Tolik jsem ti ochoten vyplatit, paní.“

„Může být,“ pokrčila Mirena rameny. „K tomu jídlo a pití a píci pro koně zdarma...“

„Jistě, jistě,“ proměnil se Zdravko ve ztělesnění štědrosti. „Ale co uděláme s tou mršinou? Nebylo by nejlepší ji hned spálit?“

„Blázníš?“ vytáhla lovkyně nůž. „Má hodně jemné, chutné masíčko.“

Hospoda byla najednou plná vytřeštěných očí.

„Nerozumíte legraci?“ zavrtěla Mirena hlavou a sklonila se k úlovku. „Maso z raracha je tvrdé jako podrážka a chutná jako zkažená rybina. Chci jen jeho zuby. Za takový amulet někteří dávají celý majetek.“

„Potřebuju se napít,“ polkl Zdravko a rychle se otočil.

„Nalij i mně.“ Něco odporně zapraskalo. Vědma se vztyčila, pohledem zhodnotila zkrvavené tesáky, spokojeně přikývla a zastříčila si trofej do váčku na opasku. Nato se chopila rohu, který jí přinesla roztřesená služka. Do hostince mezitím doběhl starý žrec ověšený amulety z kostí a páchnoucích ptačích vnitřností a pustil se do ošetřování raněného čeledína.

Lovkyně sklonila roh a tlumeně si odříhla do pěsti. „Nachytala jsem raracha při okusování nějakých hlav. Vypadaly jako avarské.“

„To taky jsou,“ přisvědčil Zdravko. „A ne ledajaké. Patřily Krvavým psům.“

Mirena ho provrtala pohledem. „Co mi to tady věšíš na nos, skřete? Kde byste vzali palice Krvavých psů?“

„Přinesl je támhleten muž.“

Šedé oči znovu spočinuly na Roganovi, mlčky sedícím v přítmí u rohu stolu.

„Vážně? Co je zač?“

„Slyšela jsi už o Černém Roganovi?“ zeptal se Zdravko.

„Neříkej,“ zadívala se vědma na cizince pozorněji. „Takže ty jsi ten proslulý avarobijce? Hm... Popravdě řečeno, představovala jsem si tě jinak.“

Temnota v dlouhánových očích zůstala neproniknutelná. „Mrzí mě, že jsem tě zklamal.“

„Kdo tvrdí, že jsem zklamaná?“ odvětila a pozvedla roh k přípitku.

Rogan opětovoal její pohled. Zdálo se, že v temných očích zablikala jiskřička zájmu nebo zvědavosti, pak ale bojovník pozvedl vlastní roh a ponořil rty i zrak do nakyslého piva.

KAPITOLA TŘETÍ

Krvavá hvězda

Cesta plná výmolů se klikatila hustým, převážně bukovým lesem. Vraníkova kopyta vířila listí, jež mimořádně horké léto a větrný počátek podzimu předčasně strhaly ze stromů.

Jezdec v černém vystoupal na hřeben táhlé vyvýšeniny. Překlusal po temeni – před sebou hnal vlastní dlouhý stín. Slunce, střídavě se objevující a zase mizící za putujícími mraky, se už dotklo západního obzoru.

Stromy na odvráceném úbočí rostly řídce a jezdcí se otevřel dobrý výhled na východ. Zastavil koně.

Před ním leželo rozlehlé údolí a na jeho druhé straně ponurá masa hustě zalesněných kopců. V dolině už panoval stín, ale řeku, plazící se po dně, proměnil odlesk oblohy v proud tekutého stříbra. Až sem bylo slyšet její jednotvárné hučení – vydatné podzimní deště naplnily koryto Hronu spoustou dravé, kalné vody.

Rogan se právě chystal znovu pobídnout hřebce, když na cestě

za ním zaklapala kopyta. Otočil se v sedle. Pokud ho překvapilo, co zahlédl, nedal to najevo ani mrknutím oka.

Jezdkyně s tetovaným obličejem zpomalila.

„To se podívejme,“ řekla, když zastavila hnědáka vedle vraného oře. „Rogan zvaný Černý.“

„Mirena zvaná Vosa,“ odvětil odměřeně.

„Nevěděla jsem, že máme společnou cestu.“

„Vždyť taky nemáme,“ odvrátil se od ní a pobídl koně.

Vědma se chvíli dívala na jeho záda, pak i ona pobídlá hnědáka.

„Vypařil ses od *Kněžny Dragoljuby* jako rusalka po prvním zakokrhání...“

„Proč jsi mě sledovala?“ zabručel.

„Sledovala?“ zasmála se, i když se jí v očích podrážděně zajiskřilo. „Nejspíš jsi usnul v sedle a něco se ti zdálo, černá hlavo.“

Suchá tráva kolem cesty se vlnila jako žluté moře.

„Tak dobře,“ pronesla vědma po chvíli. „Nebudu chodit kolem horké kaše. Máš pravdu – jela jsem za tebou.“

„Důvod?“

„Chci vědět víc o místě jménem Kirt.“

„Aha. Trpaslík z hostince ti všechno vyžvanil.“

„Více než ochotně. Stopuješ velkou smečku Avarů. A zjevně nemáš ani tušení, kde ji hledat.“

„Nějak si poradím.“

„Určitě? Podle toho, co vyprávěl ten skřet, bude brloh dobře ukrytý. Dokonce bych řekla, že ho budou chránit kouzla. Ostatně, je to Kelgarova svatyně.“

„O důvod víc, aby ses do toho nepletla. Muži, kterým jsem na stopě... vlastně nejsou obyčejní muži. Služba u velekněze Jugura je změnila.“

„Na co?“

„To nechtěj vědět.“

„Nehraj si na tajemného. A nesnaž se mě zastrašit. Nejsem

nějaká připitomělá ženuška, která byla nejdál na poli za manželovou chýší.“

„To netvrdím. Jenže Jugurovi nohsledi...“

„Jugur natáhl brka, ne? Během boje o ten avarský hrink, jak se jenom...“

„Vukmar.“

„Jeden můj známý tam byl. Mocnogor z Velesturu. Slyšel jsi o něm?“

„Dokonce jsem se s ním znal. Přidal se k družině zaklínačů, kteří měli zaštitit naše vojsko před Jugurovými kouzly.“

„Vím. Naštěstí jsem se k těm bláznům nepřipojila. Prý nedopadli dobře.“

„To tedy ne.“

„Vyprávěj.“

„Nemám chuť.“

„No tak, nenech se prosit.“

Rogan si povzdechl. „Když se jich shromáždil tucet, což byl věštbou požadovaný počet, vydali se bok po boku k hradišti. Najednou se na palisádách objevil Jugur. Čarodějové pozvedli žezla a vrhli na hradby ohnivou smršť. Velekněz se nedal. Zadula vichřice, odněkud se přihnalo stádo koní s ohnivýma očima a těch dvanáct nešťastníků prostě smetlo z tváře světa. Rozdupali je, rozkousali...“

„Rozkousali?“

„Dokonce i sežrali. Aspoň podle těch dvou, kteří unikli. Ale těžko se jim dá věřit, protože se z té krvavé smršti dočista pomátli a několik dní jenom blábolili, slintali a chcali si do vědmáckých rouch.“

„Ale i Jugur skončil bradou vzhůru, ne?“

„Zbyl jen mastný popel a hromádka zčernalých kostí.“

„Takže se před Krvavými psy není třeba zase tolik třást. Jsou to nebezpeční bastardi, to jo, ale bez svého velekněze už nepředstavují takovou hrozbu.“

„Na to bych nevsadil ani čtvrt zrezivělé železné hřivny.“

„Tak jako tak, jestli se chceš dostat do krkavčí svatyně, budeš potřebovat pomoc čaroděje.“

„Ne,“ odsekl.

„Co ne?“

Pohlédl na ni. „Dobře mě poslouchej, vědmo. Od jisté doby jednám zásadně na vlastní pěst. A vyhovuje mi to. Když do svých záležitostí nezatahuješ cizí lidi, nemusíš se na ně pořád ohlížet a nerozptyluje to tvou pozornost.“

„Ale ani ti nemá kdo krýt záda,“ namítla.

„Pochybuju, že ti jde o to, abys mi kryla záda.“

„Neunáhli se, Černý. Nech si to projít hlavou. Mám schopnosti, které se ti budou hodit. Vsadím se, že ani nevíš, jestli Avaři přebrodili Hron, nebo vyrazili po břehu na severozápad, k Pustohradu.“

„Jsem docela dobrý stopař. Kromě toho pochybuju, že pokračovali údolím řeky. Nahoře proti proudu stráží cestu hradiště...“

„Já vím. Byla jsem tam.“

„Spíš bych řekl, že se přebrodili na druhý břeh a vyrazili k Sitnu. Někde v těch kopcích na východě bude jejich brloh.“

Mezitím dosáhli úpatí svahu. Stezka z Nitravy se zde napojovala na cestu, která se kroutila podél řeky a spojovala podunajské oblasti s hradišti v povodí Hronu. Na sever po ní nejčastěji putovalo obilí a víno, opačným směrem se převážely kožešiny, med, kameny do žernovů a vzácné kovy, které těžili gnómští kovkopové pod Sitnem.

Rogan na rozcestí seskočil z koně a chvíli slídl kolem, pohledem zkoumaje zem. Občas se sehnul, vzal mezi prsty mokrou hlínu a promnul ji, nebo dokonce soustředěně očichal. Nakonec si oprášil dlaně, narovnal se, vrátil se k vraníkovi a nasedl.

Mirena se na něj široce usmívala, předloktími ledabyle opřená o sedlovou hrušku.

„Co?“ zamračil se na ni.

„Jeli na sever,“ kývla hlavou, „ale támhle za prvním ohybem sjeli po stezce k řece a přebrodivili ji.“

Zamračil se ještě víc. „Odkud to víš?“

„Říkala jsem ti přece, že mám užitečné schopnosti. Neposlouchal jsi?“

Odfrl si, obrátil koně a klusem vyrazil k severu. Mirena ho následovala, koutky úst pořád pozvednuté. Za zatáčkou Rogan zpomalil a po chvíli zastavil. Mezi olše na břehu klesala stezka. Černovlasý nic neřekl, nepodíval se na vědmu, jen odbočil z cesty a sjel po pěšině k vodě. Tam se zastavil a ohlédl.

„Tak dobře,“ zabručel, „o co ti vlastně jde?“

„Už jsem ti to řekla.“

„Ne, neřekla. Dokonce ani nenaznačila. Takže?“

„Ani já nevím nic o tvých pohnutkách.“

„Do těch ti nic není.“

„Ale nepronásleduješ Krvavé psy proto, aby o tobě igricové skládali hrdinské písně.“

„To rozhodně ne.“

Pokývala hlavou. „Jsi žoldněř. Nájemný lovec a zabiják; tak jako já. Žádné ušlechtilé pohnutky. Tím spíš, že jsi strávil dlouhá léta bojem s Avary. Válka tě může naučit jedině – jak někoho co nejrychleji poslat za Moranou. Tak se to aspoň snažíš dobře zpeněžit, ne?“

„Netuším, kam tím míříš.“

„Nehraj to na mě. Co je v tom Kirtu, že jsi ochoten trmáčet se za hrstkou zavšivených uprchlíků a obtěžovat se s jejich podřezáváním?“

„Ach tak,“ ušklíbl se Rogan letmo. „Tohle se ti honí hlavou? Proto jsi jako klíště? Předpokládáš, že svatyně bude plná naloupeného krkavčího zlata?“

„A nebude?“

„Až doteď jsem o tom vůbec nepřemýšlel. Je mi to jedno. Kořist mě nezajímá.“

„Vážně? A co to handrkování v hostinci? Ten prcek si stěžoval, že jakživ nepotkal takového vydřiducha...“

„Jen nevyhnutelné výdaje na výzbroj, jídlo a krmení pro koně. Ta záležitost s Krvavými psy je osobní. Starý nesplacený dluh.“

Mirena se ušklíbla. Tetování se zavlnilo, jako by ožilo. „Nechceš se o to zlato dělit, co? Nebuď hamoun. Můžeme se dohodnout. Já ti pomůžu najít Kirt a ty mi za to dáš podíl z kořisti...“

„Jestli tam nějaký poklad je,“ řekl Rogan zcela vážně, „můžeš si ho klidně nechat celý.“

„Dohodnuto.“

Pohlédl do jejích šedých očí a zhluboka si povzdechl. Pak, jako by ztratil sílu ji od sebe odhánět, obrátil zrak k řece, pobídl vránika a pomalu sjel z břehu do vody.

Říční práh nebyl tak mělký, jak by se na pořádný brod slušelo, takže si na druhém břehu vylévali vodu z holínek a kalhoty měli mokré až po kolena. Slunce před chvílí zapadlo a do korun stromů se opřel vítr, takže Mirena musela použít kouzlo, aby nezačala drkotat zuby.

„Řekněme, že ti věřím,“ prolomila ticho. „Nejde ti o zisk. Dobře. Tak proč sleduješ Krvavé psy?“

Rogan zavrtěl hlavou. „Ten příběh by tě nezajímal. Není na něm nic výjimečného.“

„Vsadím se, že pro tebe je výjimečný až až.“

Rogan se křivě usmál, ale hluboká temnota v očích ho prozradila. Nepřítomně se zadíval k lesu, v němž se ztrácela úzká pěšina. Mirena pochopila, že hledí hluboko do minulosti.

Cestička nad řekou se vinula šerou, spletitou bučinou. Stezka, kterou viděl Rogan, však vedla březovým lesem protkaným slunečními paprsky.

Studený vítr přestal dotírat. Tady bylo teplo a vzduch voněl květinami a houbami. Vrcholilo léto.

Po stezce běžel mladík. Měl za sebou sotva osmnáct zim, ale už to byl muž. Vysoký, samý sval, v tmavých očích se odrážely bohaté zkušenosti. Strniště na neoholené tváři, stejně černé jako jeho vlasy, bylo drsné a husté. V pravé ruce držel prostý, vlastnoručně vyrobený tisový luk, na zádech se mu natrásal toulec plný šípů.

Přeskočil ztrouchnivělý vývrat a běžel dál. Tvář měl plnou smíšených pocitů. Radost z úspěšného lovu – přes rameno měl přehozený lýkový provaz a na něm dva zajíce a vypaseného tetřeva – kazilo špatné svědomí, že se celý den neukázal doma. Vyrázil na lov brzy ráno, s prvním světlem, a teď už se pomalu smrákalo. Lovecká vášeň ho dočista ovládla. Příliš pozdě si uvědomil, že nechal ženu samotnou, bez pomoci. Jejich syn měl nedávno rok, právě se naučil chodit, a Zdobenka měla co dělat, aby ho uhlídala. Nemluvě o tom, kolik dřiny bylo kolem domu – jen nakrmit krávu a všechnu drůbež... *Kam jsi dal rozum?* vynadal si mladík v duchu a zkusil běžet ještě rychleji.

Když vyběhl na kopec, pod nímž v údolí stála jejich dřevěnice, udeřil ho do nosu pach spáleniny.

Znehybněl, zasažen strašnou předtuchou. Tohle nebyla vůně ohniště, nad nímž Zdobenka den co den připravovala jídlo. Byl to pach velkého ohně.

Požáru.

Když utíkal dolů svahem, byl smrad čím dál silnější a zlověstnější. Vyběhl z lesa na louku nad domem.

A ztuhl hrůzou.

Rogan se zhluboka nadechl a rázně zavrtěl hlavou. „Nechme to být. Nechci o tom mluvit.“

Mirena mlčky přikývla. Dozvěděla se všechno. V okamžiku, kdy se Rogan ponořil do vzpomínek, sáhla mu svým vědomím do mysli a uviděla jeho vnitřním zrakem. Obrazy byly matné, ale zelené údolí s ošklivou černou skvrnou uprostřed rozeznala zřetelně. Viděla spálené zbytky srubu – trčely z čadícího popela jako ohořelé kosti z pohřební hranice. Cítila strašnou směs zděšení, nesmírného žalu, pocitu viny svírajícího vnitřnosti a prvních plamenů nesmiřitelného hněvu, jež zachvátily mladíkovu duši. Zachvěla se.

„Bylo by dobré ohrát se a osušit,“ zamluvila to rychle. „Nerozděláme oheň?“

„Tady ne.“ Rogan pověsil mokré holínky na sedlo a nasedl na vraníka. „Táborák by zahlédli už z dálky.“

„Kdo?“

„Kdokoli.“

Stezka nebyla širší než zvěří vyšlapaná pěšina a koňské hruďe místy rozhrnovaly houští, bodláčí a trní. Porostem se plížilo večerní šero. Vítr byl čím dál chladnější a větve temně vrzaly. Zhruba v polovině stoupání oba koně zavětřili a zafrkali. I jezdci zbystřili pozornost.

Ze soumravných stínů před nimi se vynořil temný tvar.

U stezky stál velký podlouhlý balvan. Očividně do okolní krajiny nepatřil. Byl nahrubo otesaný a kdosi do jeho povrchu vyryl několik prostých obrazců.

„Co jsou to za znaky?“ zeptal se Rogan.

„Črty,“ odvětila Mirena nepřítomně, bloudíc očima po kameni. „Čarodějnické písmo. Proto jsou koně tak nervózní.“

„Dokážeš ten nápis přecíst?“

„Samozřejmě.“

„Tak co tam stojí? *Pakliže chceš získat lásku švarné děvy, přidej jí do pití kapku svého semene?*“

„To sotva. Nic tak složitého se črtami zaznamenat nedá. Zkusím to rozluštit.“

Zatímco Mirena zírala na živly obroušené znaky, Rogan se rozhlédl kolem.

„Támhle je odbočka,“ zabručel.

„Cože?“

„Stezka. Mezi tím kapradím hned za kamenem.“

„Uhm. Nejspíš vede ke svatyni.“

„To jsi vyčetla z těch klikyháků?“

„Tady tohle je znak pro posvátné místo – studánku, pramen, možná dubový háj. A tenhle symbol ve tvaru sekery...“

„Perun?“

„Přesně.“

„Takže *svatiště*. To by se mohlo hodit. Myslíš, že je podřezávání slepic a věštění z popela v těchto končinách výnosné? Že nás místní žrecové odeženou od prahu, když jim za nocleh a jídlo nabídneme kousek stříbra?“

„Proč to nezkusit?“

Sjeli z hlavní stezky.

Už po pár krocích mezi stromy zahlédli stěnu z klád a střechu zakrytou svazky proutí. Vyšli na prostranství před prostým příbytkem. Panovalo tu ticho. Dveře domu se zubří lebkou, přibitou k hornímu překladu, byly otevřené dokořán. Uvnitř panovala tma.

„Nikdo není doma,“ utrousila Mirena.

„Otázkou je,“ ztlumil Rogan hlas, „jak dlouho je to tady opuštěné. A jestli žreci opustili chýši dobrovolně, nebo nohama napřed.“ Pobídl koně k ohradě vedle domu a sklonil se v sedle. Vzápětí sáhl přes rameno a vytáhl z toulce luk.

„Co je?“ zeptala se Mirena šeptem.

„Tady byla ještě nedávno prasata. Stopy v blátě jsou čerstvé.“ Rogan sesedl z koně, opřel jeden konec luku o zem, shora na něj zatlačil, prohnul dvakrát zvlněné tělo zbraně, nasadil tětivu a na